

DESIG

Un relat de: [gustav](#)

Amb les mans entrelaçades per sobre de la taula tots dos es fiten amb els ulls espujants, com qualsevol parella d'enamorats. El primer en trencar el silenci és ell:

-Mira, una pestanya -diu al mateix temps que, amb la punta del dit, li desenganxa del pòmul.

El gest, tendre, la fa estremir. Ell continua:

-Demana un desig -i apropa l'índex als seus llavis.

El bufit d'ella no aconsegueix desprendre el pèl ocular. Ell insisteix, enjogassat:

-Torna-hi, has de bufar més fort.

El segon intent resulta estèril de nou.

-No passa res, la tercera és la bona -amolla ell sense amagar del tot un cert desencís.

-No puc, -respon ella amb preocupació. No puc, de debò.

-Què vol dir que no pots? -El noi sembla impacient, molest-. Només és una pestanya. Au va, dona. Torna a provar.

-Està bé, està bé -diu ella amb amarga resignació.

I bufa. Bufa mentre una llàgrima li llisca per la galta, mentre l'últim alè desprèn la pestanya i, com no, se li emporta la vida.